HADÍ TANCE

Smím prosit? Táže se marně, po tisící.

Pak do živého v sobě zahryzl se sám. Skrze zuby
cedí krevní řečiště, kmitáním špičky jazyka
rozmetává stigma sofistikovaného otroctví od mysli
k srdci putující.

Tančí v kruhu, točí se jak pes v snaze vykousnout
na zádech bodnutí, jež kdysi přetaktovalo metrum
jeho tepu, tančí u okna a tleskaje zápěstími bohy
provokuje, dokud je přísnost nedonutí zhrubnout
v ubohé tři rozměry skleněného střepu –

Nikdy nejsi svobodě blíž než teď, když ten ostrý
úlomek zvedáš z podlahy, a nikdy jí nebudeš dál,
pakliže –

a tak s ním tančí, vytáčí se všemi jeho
průhlednostmi, jež si ho vodí za spodní čelist, aby
se nebál hryznout do živého v sobě a skrze zuby
procedit krevní řečiště,

tančí tu před námi čím dál víc rozevlátý, tančí
tuláka po hvězdách stylem válečného kripla
a pachuť olověných protéz plive a též zlatý písek,
jenž k patru úst lepí se s úmyslem omámit karáty –

Je prosím mezi přihlížejícími někdo, koho ten muž
před pěti sty lety ponížil, a dosud žije, krmený
touhou po pomstě?

Máte poslední příležitost nastavit nohu do jeho
přískoků po vašich dosud prázdných hrobech
a doufat, že o vás zavadí a uštkne.